

Salonky

A portrait of Milan Zerzán, a middle-aged man with grey hair and a goatee, wearing a green tweed jacket over a checkered shirt. He is leaning against a tree trunk on the left side of the frame. The background is a blurred outdoor setting with green foliage.

Lesů pán

Milan Zerzán

Hledáme kolegu

Obchodní manažer SENIOR

Společnost TN Media v Hradci Králové rozšiřuje úspěšný tým Východočeské televize V1 a magazínu Salonky.

Co tě u nás čeká?

- Kontakt se stávajícími klienty, se kterými budeš rozvíjet spolupráci.
- Tvým úkolem bude oslovovat také nové potenciální klienty.
- Budeš součástí obchodního týmu, který nabízí inzerci v tištěných magazínech, na našich portálech a v televizních pořadech!
- Skvěle umíme také PR. Klientům nabízíme komplexní služby v oblasti propagace nejen v našich médiích. Přidáš se k nám?

Co ti nabízíme?

- Samozřejmě peníze! Zajímavý plat a motivační provize! Čím víc prodáš, tím víc si vyděláš!
- Skvělý kolektiv spolupracovníků.
- Zázemí silné mediální skupiny.
- Pohodové zaškolení.
- Pružnou pracovní dobu.
- Využívání služebního vozu.
- Příjemné pracovní prostředí v centru Hradce Králové.

Oslovila tě naše nabídka?

Pošli nám životopis na monika@tn-media.cz

Editorial

Salonky mají nový domov

HYNEK ŠNAJDAR / šéfredaktor

Ustupující covidová pandemie a rozvolnění života v zemi je dobrou zprávou pro všechny. Pro náš magazín Salonky samozřejmě také, ale kromě toho přinášíme ještě další skvělé zprávy. Naše periodikum se totiž usídlilo ve zbrusu nové redakci a studiu přímo na Velkém náměstí v centru Hradce Králové. Od tohoto prostoru si hodně slibujeme a věříme, že to přispěje k dalšímu rozvoji našeho média. Zásadní novinkou je rozšíření týmu Salonků. Od začátku června v něm působí nová tvář, redaktorka Tereza Karanská, s níž v červnovém vydání magazínu, který právě držíte v ruce, přinášíme rozhovor. Historickou událostí města je rozhodnutí o stavbě nového stadionu a zároveň postup fotbalových Votroků do první ligy. Co to provázelo komentuje kapitán týmu Adam Vlkánova. To ale není vše. Mimo to jsme pro naše čtenáře připravili další zajímavé a inspirativní čtení. Proto neváhejte a čtěte Salonky. ■



OBSAH

MILAN ZERZÁN / str. 6 ▷ 9



MICHAL THOMES

str. 10 ▷ 12



HRADEČTÍ VOTROCI SLAVÍ

str. 14 ▷ 15



TEREZA KARANSKÁ

str. 18 ▷ 19



KATEŘINA FOREJTKOVÁ

str. 22 ▷ 23

Vydavatel: TN Média s. r. o., Branická 213/53, 147 00 Praha 4, IČO: 28847229, MK ČR E 23744, Sídlo redakce: areál letiště, Piletická 542, 503 41 Hradec Králové, www.salonkyh.cz, Redakce: Hynek Šnajdar, tel.: 734 457 697, hynek@salonkyh.cz, David Záruba, tel.: 777 466 138, david@salonkyh.cz, Tereza Karanská, tereza@salonkyh.cz, Obchod, inzerce: Monika Klikarová, e-mail: monika@tn-media.cz, tel.: 733 353 695, Grafika: Michal Kriegler, Jazyková korektura: Hedvika Landová, Distribuce: vybraná distribuční místa, Tisk: Tiskárna PRATR a. s., Náchodská 524, Trutnov, Sazba: TN Média s. r. o., Číslo ISSN: ISSN 2694-7757, Četnost: měsíčník, Počet výtisků: 10 000, Regionální mutace: Královéhradecko, Titulní strana: Ondřej Littera.

INZERCE

Salonky
MAGAZÍN
VE KTERÉM MŮŽETE INZEROVAT
PR ČLÁNKY | INZERCE

Monika Klikarová | e-mail: monika@tn-media.cz
tel.: 733 353 695

Mistr aktu
fotograf Miloš Vojt

Všechny cesty vedou do Říma.

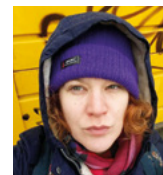
Všechny tisky pošlete do Pratru!



Pratr
TISKÁRNA

www.pratr.cz

Která místa v Hradci Králové máte nejraději a proč?



Ilona Machová, Bio Central

Poslední rok jsem využila na objevování částí města, které jsem do té doby moc neznala. Mými nejoblíbenějšími ale nadále zůstávají zákoutí kolem Orlice, skladištní oblast a různé industriální zóny a nakonec poučovské hřbitovy. Novým objevem, který mi udělal radost, byly pro mě určitě Kukleny, které považuji za jednu z nejzajímavějších čtvrtí města, alespoň do doby, než tam vznikne nová zástavba...



Monika Chmelařová, bloggerka

Dětství jsem trávila s rodiči v Nerudově ulici a chodila na Eliščíno nábřeží, kde bydlela babička. Ráda jsem se tehdy dívala z okna a sledovala řeku. Mým srdečním místem jsou Jiráskovy sady s rozkvetlými růžemi. Vzpomínám si, že jsem se tam jako dítě na jednom kopečku učila lyžovat. Obě místa jsou pro mě důležitá a dodnes jimi s potěšením procházím. Mám slabost i pro kavárny. Mou oblíbenou je kouzelná Galerie Café, kam vždy ráda zajdu.



Jana Vincencová, koordinátorka Klubu konkretistů

V Hradci mám ráda některé kavárny, třeba v Muzeu východních Čech nebo Café Na kole. Ty ale byly zavřené. Mám také hrozně ráda kostel sv. Ambrože – když je tam výstava, když je koncert na varhany, když jsem tam sama, protože to místo je silné, spočinu a přemýšlím si o důležitých věcech. Mám ráda i cestu na kole podél Orlice, elektrárnu, miluju tam tu dlouhou trávu u cesty, takové dlouhé zelené vlasy.



Jiří Beran, vakcinolog

V Hradci Králové mám během týdne nejraději na procházku Tylovo nábřeží a přílehlou náplavku, oblast Hučáku a soutok obou řek. Je zde klid na přemýšlení a mně stačí vyjít na chvilku z ordinace a mám ihned klid na duši...! Druhé místo jsou Městské lesy na konci Malšovic a kolem Lesního hřbitova, kde se dá chodit, jezdit na kole i běhat. Úžasné spravované místo Městskými lesy, které nám závidí mnohá města v Evropě! ■

INZERCE



Ideální místo pro vaši okamžitou on-line prezentaci

PR články, bannery, pozvánky, cenové akce, komerční sdělení

f
t
@
#
Salonky HK
#Salonkyhk



Vždycky jsem chtěl žít na samotě a mít okolo sebe les

Lesy v Hradci Králové o rozloze 3800 hektarů patří mezi vyhledávanou lokalitu pro turistické putování, sport i rekreaci. Návštěvník tady najde nejen turistické a naučné stezky, ale také třeba proslulý kemp Stříbrný rybník, který organizace Městské lesy provozuje a dává mu přitažlivý tvar i náplň. Ředitelem této instituce je Milan Zerzán, který má jasné vize, k čemu by měly lesy včetně kempu sloužit. „Naší vizí je, aby lesy sloužily všem a plnily všechny své funkce,“ prozradil Salonkám „lesů pán“.

••• HYNKE ŠNAJDAR, FOTO: ONDŘEJ LITTERA

Městské lesy jsou oblíbeným místem, které závidí i v Pardubicích. Co do nich návštěvníky tak táhne?

Lesy návštěvníky přitahují, protože jsou na rovině, a navíc jsou v Čechách unikátní. Nejen proto, že leží v blízkosti města. Jde také o komplex, který nemá jen 4000 hektarů a 17 kilometrů na délku, ale dalších 50 kilometrů směrem do Orlických hor. Je to destinace, kde je kemp Stříbrný rybník, v němž

se návštěvníci ubytují, na kole třeba vyrazí do hor a vrátí se zpět. V lesích jsme chtěli lidem za posledních deset let nabídnout něco unikátního, aby se sem rádi vraceli. To je naše vize, aby lesy sloužily k rekreaci a zároveň i jiným funkcím. Už nyní je to vyhledávaná a oblíbená destinace pro pěší i cyklisty.

Co nabízíte v lesích veřejnosti? Na co se mohou přichozí těšit?

Návštěvníků, od bruslařů, cyklistů, maminek s kočárky až po pejskaře, je v lesích samozřejmě hodně. Jsou totiž dobře přístupné městské hromadné dopravy a jsou určené pro všechny věkové kategorie. Snažili jsme se je uzpůsobit k řízené rekreaci. Dříve, když si lidé v lese zapálili ohniček, aby si mohli opéct burta, často v nich hořelo. My jsme ale vyrobili bezpečná ohniště s lapačem jisker v altánech, aby už k takovým událostem nedocházelo. Nainstalovali jsme také herní a naučné prvky, jde nám o to, aby si každý v lesním prostoru našel to

své. Kromě asfaltových cest se mohou návštěvníci pohybovat na šterkových přímo uvnitř lesa. Asfaltové cesty, které tvoří třináctikilometrový okruh, jsou určeny hlavně pro bruslaře a cyklisty, zbytek šterkových udržovaných cest zde má přes 250 km.

Připravujete zde na léto nějaké akce?

Dělávali jsme větší akce, například Den lesní techniky. Také se zde prezentovala činnost lesních prací, vědecké práce a aktivity včetně ukázek sokolníků, výcviku psů a arboristiky. Před pandemií covidu se při ní konaly i dřevařské soutěže, bylo zde přes 36 stanovišť a na tuto akci přišlo až deset tisíc lidí. V současné době se tato akce neuskuteční, protože je její příprava časově náročná a v tuto chvíli je už druhý rok kvůli panující nejistotě bezpředmětná. Když se vše vrátí do normálu, bude chvíli trvat, než se akce tohoto rozsahu bude moci zase připravit. Jsou tady ale menší, které v lesích umožňujeme konat jiným subjektům. Navázali se na nás organizátoři rozmanitých cyklo či běžeckých závodů. Každý měsíc se tady odehraje řada akcí komerčních i nekomerčních, ke kterým dáváme souhlas. Naším cílem je vytáhnout lidi z města, ze sídlišť i obchodních center do přírody, kde se mohou cítit dobře, a má to navíc pohybový i ozdravný efekt.



Kolik lidí ročně do lesů zavítá?

Do lesů zavítá zhruba jeden milion lidí ročně.

Ve vaší správě je rovněž kemp Stříbrný rybník. Co všechno nabízí svým návštěvníkům?

Kemp vzniknul svépomocí v akci Z někdy v roce 1960 a od té doby do něj nikdo moc neinvestoval. Stalo se z něj takové divné místo, které pomalu dožívalo. Jsem rád, že se kemp dostal do naší správy s tím, že věci změníme. Nová restaurace se zázemím a venkovním sezením, oblíbený kolobar ve zbrusu novém stylu se zahrádkou s lavicemi a sociálním zařízením. Na břehu rybníka jsou zbrusu nové a zcela vybavené ubytovací mobilheimy s vlastním sociálním zařízením včetně posezení nebo velké safari stany s ledničkou i osvětlením. Už nyní se také plní chatky, protože o ubytování je velký zájem. Kromě toho tady parkují karavany, protože ubývá stanů. Zvýšili jsme tedy množství karavanových stání s elektrickými přípojkami na sto. Rádi bychom také vybudovali domky v korunách stromů. Součástí lesů je rovněž Park Na Větvi, což je unikátní soustava tří síťových hřišť zavěšených v korunách stromů propojených s 3D bludištěm. Cílem kempu je, jak už jsem uvedl, aby se lidé v něm ubytovaní dostali do lesů, kde jsou pro ně připraveny zajímavosti a stezky pro děti, a zase se vrátili. Investice do kempu jsou nemalé. Za loňský rok to bylo více než 12 milionů, ale přes osm milionů jsme vydělali i bez hromadných akcí.

Jaká je vize Stříbrnáku?

Naším cílem je vybudovat kemp „západního střihu“, místo, které bude žít a odkud budou návštěvníci vyrážet na různé aktivity v našich příměstských lesích. Jsem moc rád, že jsme našli šikovného strategického partnera, který investoval do restaurace, obnovil oblíbený kolobar, a jelikož vlastní i oblíbený Park Na Větvi, utvoří společně s námi velmi zajímavý bod na trase, kterou se budou návštěvníci kempu pohybovat.

Řeč je o Petru Smolovi, který kromě Parku Na Větvi připravuje i projekt návratu lyžování na hradeckou Rozárku. Zapadne Rozárka do vašeho konceptu?

Jednoznačně ano, bude to další atraktivní místo, které přiláká turisty a bude mít pozitivní vliv na cestovní ruch. Jsem rád, že máme mezi sebou Hradečáky, kteří mají nápady a vize a nebojí se je realizovat. Už nyní chceme nabídnout návštěvníkům možnost dát si v rámci objednané stravy oběd nebo večeři v Parku Na Větvi nebo v Pivovarských do-



mech v centru Hradce, s Petrem Smolou jsme domluveni, že i restaurace Na Rozárce bude jednou takovýmto spřáteleným místem.

Bavíme se hodně o mimohradeckých, co nabídne Stříbrňák Hradečákům?

Jak jsem zmínil, plánujeme vrátit na Stříbrňák život, jsme rádi, že jsme se spojili s Pivovarskými domy v Hradci Králové a Parkem Na Větví, které budou provozovat občerstvení, zajišťovat třeba příměstské tábory a další věci. Chceme vytvořit prostředí, které je čisté a jídlo včetně ubytování je na vysoké úrovni. Fungovat bude letní kino, pódium pro koncerty a připravují se další akce a srazy.

Zpět k vaší profesi. Jak dlouho jste ředitelem městských lesů a co plánujete?

Ve funkci ředitele jsem od roku 2011. Po dokončení našich aktivit na Stříbrném rybníku už plánujeme další věci. Máme v hlavě environmentální centrum pro děti, které k nám přijedou městskou dopravou. Ujme se jich náš zaměstnanec, ukáže jim les a osvětově je poučí. Rádi bychom zde také postavili novou budovu u Stříbrného rybníka, což bude nástupní místo, kde budeme osvětově působit na žáky škol a přes ně na dospělé, jak se vhodně chovat v lesích.

Nejste však jen „lesů pán“, ale i nimrod. Máte nějaký vysněný úlovek?

Někdy bych se rád podíval do Afriky, kde bych chtěl ulovit prase bradavičnaté s těmi hroznými zahnutými zuby. Svého času jsem měl dlouhou dobu dilema živé zvíře v přírodě zastřelit. Později jsem došel k tomu, že to není kvůli masu, ale je to o rovnováze v lese, protože přemnožená zvěř působí v porostech ohromné škody. Myslivost je buď koníčkem, nebo profesí, my to máme jako profesi. Pro nás je důležité, aby les dobře rostl a zároveň v něm byla zvěř. Musí to být ale v určité rovnováze. Snažíme se hospodařit způsobem blízkým přírodě, jde o to mít druhově pestrý les a v této souvislosti také úzce spolupracujeme s vyzkumnými ústavy a vysokými školami.

Prý nerad chodíte do města mezi lidi a spíše vyhledáváte samotu. Je pravda, že bydlíte na samotě u lesa?

Ano. Nemám rád městský ruch, hlavně obchodní domy, kam lidé masově směřují a zabíjejí nesmyslně čas. To není nic pro mě. Bydlím v Hoděšovicích na samotě u lesa v krásném baráku, což je hájovna z konce 30. let, která má svoje velké kouzlo.

Jak se žije řediteli městských lesů v hájovně? Je to pro vás určitý druh relaxace? Má to nějaká svá specifika?

Vždycky jsem chtěl bydlet nejlépe na samotě, mít okolo sebe les a být co nejvíce v přírodě. Žít na hájovně je to, co je za odměnu. V pracovní době se

přes den setkám s velkým množstvím lidí, takže když přijedu domů, velmi rád se koukám do zeleného lesa. Mám doma úžasný klid, je to skutečná relaxace a nejvíce věcí, které mi jdou hlavou, si třím právě v lese. Sednu si na posed, zavřu oči a dvě hodiny přemýšlím. To má pro mě smysl a koneckonců i efekt.

Chystáte k vydání kuchařky z městských lesů. Co vás přivedlo k tomuto nápadu a na co se v ní zaměříte?

Nebude to kuchařka, jak je dělá Pohlreich. Jde spíše o lidové recepty lidí z mého okruhu, kteří je připravují, a nelze je nikde jinde najít. Je to lidová tvorba chlapů, kteří se nebojí experimentovat. Kuchařka z městských lesů má vzniknout na podporu místních produktů ze zvěřiny a ryb, protože mě mrzí, že lidi dnes kupují ryby mořské a málo místní. Ryby chováme v našich rybnících, kterých je v lesích třináct. Máme svoji vlastní značku a zvedli jsme produkci. Naši kuchařku zatím nosíme v hlavě. Když bude čas, začneme sbírat recepty, což může trvat rok, protože u zvěřiny je to odvislé od doby lovu v kalendářním roce. Navíc chceme, aby byla kuchařka doplněná fotografiemi, a uvažujeme i o natočení videí.

Znamená to také, že máte kladný vztah k jídlu? Co si rád dáváte na zub?

To, co mně žena připraví. Jinak mám celoživotně rád řízky z úplně čerstvého masa, nejlépe zvěřinové. Ty jsou nejluxusnější. Nejlepší maso, které jsem však jedl, bylo z jelena siky.

Lesnictví je pro vás nejen povolání, ale také koníček. Mohl byste se podělit se čtenáři Salonku o vaše další zájmy?

Mám moc rád rybaření a jezdím na ryby do Norska k Trondheimu. V nádherných fjordech je úžasný klid, už jsem tam byl patnáctkrát. Jednou ročně jedu na dovolenou s rodinou a pak sednu do auta a frčím na čtrnáct dnů do Norska, 2400 kilometrů tam i zpět. Je to pro mě oddych a odpočinek. Dalším mým velkým koníčkem je chov opeřenců. Celý život miluji bažanty a na moji hájovně, které se říká bažantnice, jich tam mám asi šestnáct druhů, dále deset druhů australských papoušků, husy, kachny, perličky, ptáky hoka z Mexika a mám dokonce i páva. ■

SALONEK

Hynek Šnajdar

Nabrat sílu a energii

Hradec Králové je fotogenické město plné rozmanitých lokalit, které přímo vybízejí k procházkám a výletům. V době covidové pandemie, pokud člověk nechtěl sedět jenom doma a hodlal nabrat nějakou tu odcházející energii, cesta do přírody byla tím správným rozhodnutím. Město má tu výhodu, že v blízkosti samotného historického centra je hned několik krásných parků, kam je možné vyrazit. Pro mě jsou určitě top Jiráskovy a Šimkovy sady. Jak jsem se dozvěděl od několika Hradečáků na těchto místech, nedají na tyto destinace dopustit.



„Máme velké štěstí, že je příroda vlastně v celém městě nebo jeho blízkém okolí. Sady jsou pro naši rodinu ideálním místem, kam se stále vracíme,

zvláště teď na jaře jsme tam byli každý víkend a užívali si to. Po těch týdnech a měsících temna konečně trochu toho radostného světla,“ svěřila se u vstupu do Jiráskových sadů Jitka Konečná z Hradce Králové. Sady určitě nabízejí relax. Totéž se dá říci i o městských lesích, které využívají nejen příznivci pěší turistiky, ale také cyklisté. Na ploše zhruba 3800 hektarů je navíc řada krásných rybníků.

O tom, jaké možnosti má v této přírodní lokalitě veřejnost, mluví v rozhovoru pro červnové vydání magazínu Salonky Milan Zerkán, ředitel Městských lesů Hradec Králové, které nepochybně patří k nejatraktivnějším a turisticky nejoblíbenějším na východě Čech. To potvrzuje i velký počet návštěvníků, kteří tam chodí načerpat sílu. Vyhledávaným místem nejen Hradečáků je hlavně v letních měsících zcela jistě Stříbrný rybník. Koupání, procházky, relaxace. To všechno najdete na jednom místě.

Pro mě osobně byl velkým zážitkem výlet na lesní hřbitov, který leží na katastru Nového Hradce, ale já jsem se tam vydal pěšky přes Malšovice. Toto pohřebiště není klasický turistický cíl, ale místem posledního odpočinku. Toto místo má neuvěřitelnou atmosféru a připomíná lesopark. V jeho blízkosti si na své určitě přijdou vyznavači sportu, protože u lesního hřbitova začíná známá komunikace, tak zvaná Hradečnice, která je intenzivně využívána in-line bruslaři a cyklisty. Hradec Králové zkrátka nabízí nepřeberné množství k vyletování a pobytu v přírodě. Proto ani na začátku letošního léta nezůstávejte sedět doma, vezměte si s sebou třeba červnový magazín Salonky a jděte na výlet do okolí svého města, určitě nebudete litovat! ■

Jsmo úplně všichni na stejné lodi

Když měl v roce 2019 festival Rock for People v Hradci Králové čtvrtstoletí, nikdo netušil, že je to na nějaký čas poslední. V minulém roce vtrhla do země pandemie koronaviru a organizátoři museli další ročník přeložit na letošek. To však ještě netušili, že se festival ze stejných důvodů odehraje až v roce 2022. Už nyní je jisté, že největší hvězdou bude americká kapela Green Day. „Takto náročnou a drahou kapelu jsme na festivalu ještě neměli,“ řekl Salonkám Michal Thomes, ředitel Rock for People.

☛ HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: VOJTĚCH RESLER / MAM

Letos by měl hradecký festival Rock for People sedmadvacet roků, což je hodně dlouhá doba. Co vedlo k jeho založení? Jak vzpomínáte na jeho začátky?

Jako nadšení konzumenti hudby a návštěvníci různých koncertů většinou v Praze a v okolí Českého Brodu, kde jsme vyrůstali a hráli spolu basket, jsme já a kolega Petr Fořt zjistili, že posloucháme stejnou muziku. Tam se zrodila myšlenka, že si do Brodu pozveme české kapely, které se nám líbí. Uspořádali jsme tehdy pár koncertů a řekli si, že uděláme festival. Byl to pro nás vstup na úplně nové pole, všechno jsme se museli učit a udělali spoustu chyb. Jsem ale za ně vděčný, protože je dobré se učit ze svých omylů.

Měli jste už tenkrát představu, kdo by měl na festivalu hrát?

Takovým vysněným mezníkem nebo cílem pro první ročník bylo dostat do Hradce Králové kapelu Sluníčko. Na tom jsme měli jednoznačnou shodu, že je to skvělá kapela, která hraje trochu jinak než ostatní. To se nám ale nepodařilo. Hrál na festivalu až později. Tehdy byla hlavním účinkujícím skupina Support Lesbiens.

Každý ročník byl nepochybně něčím specifický. Na který z nich ale nejraději vzpomínáte a proč?



Nezapomenutelný festival, i když na něj nevzpomínám úplně rád, byl zcela jistě v roce 2012. Zpočátku vypadal velmi silně a zdálo se, že dopadne rekordně, protože měla vystoupit skvělá kapela Faith No More. Bohužel ho postihla přírodní katastrofa, když se potkaly nad Hradcem dvě bouřky. Řekl bych, že na festivalu šlo o životy. Formace Faith No More, která byla připravena a zaplácena, koncert ale neodehrála a odjela. Potom ale na festivalu přece jenom vystoupila, tuším, že až v roce 2016.

Od roku 2012 uplynulo osm let a přišla další katastrofa, tentokrát v podobě covidové pandemie. To by vás asi nenapadlo ani v nejhroších snech, že?

Kdykoli přijdou nějaké vysněné mety, tak do toho něco vstoupí. Díky tomu poučení z roku 2012 se z toho ale úplně nehroutneme, i když je to velmi nepřijemné, protože jsme měli rok 2020 vyprodaný pět měsíců dopředu.

Loni přišla první vlna, po roce se to zopakovalo a festival zase překládáte. Počítal jste podvědomě s tím, že by se to mohlo stát?

Když jsme rušili loňský ročník a překládali ho na letošek, vůbec jsem si možnost dalšího přeložení festivalu nepřipouštěl. Říkal jsem si, že se to za

ten rok vyřeší a vše se vrátí do původních kolejí. Teprve časem na mě dosedla celosvětovost tohoto problému. S odstupem času už považuji za návrat do normálu, že připravujeme festival na příští rok.

Přesto, množily se dotazy od fanoušků, zda letos festival přece jenom bude?

Ne, to ne. Myslím, že lidi současný vývoj chápou. I když v dnešní době v mediálním prostoru slovo covid přehlušily a nahradily slova Vrbětice a Hamáček. V posledních dnech však roste můj optimismus, jak klesají čísla v počtu nakažených. Věřím, že to světylko na konci tunelu je už vidět.

Jak ředitel takové velké akce postupuje, když má nasmulované kapely a festival se už podruhé překládá? Chápu zahraniční účinkující tuto situaci?

Naštěstí chápou, že jde o objektivní příčiny. V tomto ohledu jsme úplně všichni na stejné lodi, takže ta vstřícnost je poměrně velká. Musím to zaklepat, ale zatím se všemi je velmi dobrá řeč. Jsme moc rádi, že jsme mohli vyhlásit tři hlavní americké kapely na příští rok, kterými jsou Green Day, Fall Out Boy a Weezer. Jsou to formace, které jedou obrovské světové stadionové turné Hella Mega Tour. My sice nejsme jeho součástí, ale máme kapely, které tam vystoupí.

S kým o vystoupení známých skupin jednáte?

Struktura je taková, že komunikujeme s agentem.

Zatímco management kapely se stará o vydání desky, zprostředkovává rozhovory pro média a podobně, my se bavíme s agentem, který se stará o koncerty v Evropě.

Mezi hvězdami festivalu v příštím roce nepochybně vyčnívá už zmíněná kapela Green Day. Jak se vám jí podařilo dostat do Hradce Králové?

Bylo to už v roce 2019 po pětadvacátém ročníku festivalu. Přestože přípravy následujícího ročníku začínáme, až ten předchozí skončí, z nějaké, asi trochu zbytečné pověřivosti, jsem tentokrát udělal výjimku. Chystal se pětadvacátý ročník, který se uskutečnil na začátku července, a já jsem už v dubnu téhož roku napsal agentce, zda by kapela Green Day v roce 2020 nepřijela do Hradce. Ona mi sdělila, že na turné pojedou v červnu, tak jsem jí napsal dostupné termíny s tím, že se kapele přizpůsobíme. Zkrátka nejdůležitější faktory při domlouvání je kde, kdy a za kolik.

Vy jste měl nedávno rozhovor s hudebním publicistou Honzou Vedralem a on se vás ptal, na kolik koncert Green Day přijde. Neřekl jste cenu, ale utipně její výši naznačil.

Za ty peníze by šla například koupit vila na Ořechovce v Praze nebo si rok žít luxusním a pohodlným životem na cestě kolem světa. Takže za peníze, za které můžete mít hmotné statky, máte takovou nehmotnou věc, jako je vystoupení Green Day





v Hradci Králové, což je sice poměrně, ale nezapo-
menutelná záležitost. Je však třeba říci, že dorazí
devadesátiletý tým s vlastním kuchařem v sed-
mi autobusech a patnáct kamionů. Takto náročnou
a drahou kapelu jsme na festivalu ještě neměli.

**Avizovali jste, že vstupenky z letoška platí v roce
2022. Mají fanoušci trpělivost? Nevracejí vstupenky
a nechávají si je na příští rok?**

Vstupné jsme vraceli loni v míře asi osmi procent
prodaných vstupenek. Musím říci, že máme už
hodně loajální fanoušky, kteří na Rock for People
jezdí řadu let. V roce 2019, kdy jsme měli pětá-
dvacet let, jsem dokonce předával diplom dvěma
lidem, o nichž vím, že byli na každém ročníku.
Právě tito skalní fanoušci jsou k nám nejvstřícnější
a vyjadřují nám podporu. Když jsme letos muse-
li festival opět přesunout, tak jsme lístků vraceli
méně než loni.

**Pro letošek jste zvolili menší alternativu. Kdy se
bude konat a proč by měli fanoušci dorazit?**

Nic není ještě přesně dané, alternativa je v našich
hlavách a zjišťujeme možnosti. Veřejně říkáme, že
se nám nechce čekat až na příští rok, protože nám
to chybí. Už podnikáme nějaké kroky, abychom
měli zajištěné interprety. Všechno samozřejmě
závisí na možnostech uvolňování. Ve chvíli, kdy

bude vše jasné a nastavené parametry, začneme to
k nějakému datu směřovat. Třeba alternativní festi-
val nebude, ale je možné, že ano, třeba v srpnu.

**Je hradecký Festivalpark, kterého jste nyní provozovatelem,
vyhovující pro takové akce, nebo je potřeba
ho nějak zkultivovat či rozšířit?**

Vyhovuje, ale pracujeme s nějakými vizemi a dá-
vame si dohromady, co by tam mohlo všechno probí-
hat. Využíváme času, kdy máme uvolněné ruce, že
nefinišují přípravy k festivalu, abychom se soustře-
dili na to, co v parku bude potřeba udělat.

Kolik lidí se na festivalu podílí?

Na přípravách festivalu pracuje celoročně osm lidí.
Jak se blíží jeho začátek, tým externistů se rozrůstá.

**Mohl byste vyjádřit už nyní své pocity, když bude
jasné, že vypukne Rock for People 2022?**

Na to se samozřejmě velmi těším. Je to ale trochu
jako když se chystáte někam na dovolenou, tak
jsou ty představy trochu zidealizované, jak to bude
skvělé. Pak se to přiblíží a zjistíte, že je kolem toho
trochu stres. Podobně to asi bude i s festivalem za
rok. Vzhledem k tomu, že se bude po dvou letech
vracet, kdy nemohl být, bude to provázet hodně
nervozity, jak to bude všechno fungovat. Věřím
ale, že se to povede a všichni budou spokojeni. ■

LÉTO NA GRILU

ZAHRADNÍ GRIL | ZMRZLINOVAČ SADA NA GRILOVÁNÍ | KUCHARŤKY & MNOHO DALŠÍCH CEN

velká letní soutěž
Českého rozhlasu Hradec Králové

velká
LETNÍ
SOUTĚŽ

ve vysílání od 14. 6. do 27. 6. 2021

 **Hradec Králové**
Český rozhlas

hradec.rozhlas.cz

V první lize budeme hrát důstojnou roli!

Už tři kola před koncem mohli královéhradečtí fotbalisté odšpuntovat oslavy postupu do první ligy. Doma skolili 2:1 Duklu Praha a přidali do sbírky desátou výhru v řadě. Hotovo. Votroci se po čtyřech sezonách vrací mezi elitu. Naprosto zaslouženě. Nejvíce vstřelených a nejméně inkasovaných gólů hovoří jasně. Tady jsou některé důležité momenty s komentářem kapitána Adama Vlkanovy.

DAVID ZÁRUBA,
FOTO: ARCHIV FC HRADEC KRÁLOVÉ

Tým dozrál

I v předchozích ročnících se Votroci pohybovali na čele druholigové tabulky, ale poslední krok, nebo někdy spíš kroky, udělat nedokázali. Něco tomu chybělo. Právě nastřádané zkušenosti dokázali hradečtí fotbalisté letos zúročit.

AV: Letos byly zápasy, kdy jsme nehráli dobře, ale ukázali jsme, jak máme zkušený tým. Že dokážeme vyhrávat i o jeden gól a pak si to pohlídat. V minulých sezonách jsme tyhle zápasy ztráceli.

Facka od Líšně

Do druhé poloviny sezony vstupoval Hradec jako vedoucí tým ligy. V jarní premiéře ale přišel potřebný políček. V Líšni na hřišti jednoho ze spoluadeptů na postup prohráli svěřenci trenéra Frtály 1:2. Porážka týmu paradoxně pomohla.

AV: Mohlo to být trochu i covidem. Ovlivnil asi pět hráčů, kteří pak hráli stabilně. Každopádně ten zápas nebyl vůbec dobrý, ale probral nás. Chytili jsme sérii a hodně pomohlo, že se ustálila sestava. Zvykli jsme si na sebe a všichni věřili, že každý zápas vyhrájeme.



Střelecké řádění rozjelo sérii

Na porážku v Brně navázali Votroci čtyřmi vysokými výhrami, během kterých nasázeli patnáct gólů. Spolehnout se mohli hned na trojici šutérů. Vítěznou sérii nakonec natáhli na deset zápasů. Právě desátá výhra nad Duklou Praha byla postupová.

AV: Předtím jsme moc gólů nedávali, ale najednou se rozstříleli Pavel Dvořák, Dan Vašulín a Erik Prekop. Hlavně jsme oproti první půlce konečně proměňovali šance. Po asi pěti výhrách v řadě jsem si říkal, že letos to už dotáhneme. Bylo vidět, že máme větší kvalitu než soupeři.

Setrvání kapitána

Hovořilo se o tom snad během každého přestupního okna. Odejde Adam Vlkanova do první ligy?

Nakonec zůstal a s kapitánskou páskou na ruce pomohl elitní soutěži vykopat.

AV: Chtěl jsem do ligy, dlouho jsem tam nebyl a nabídky pořád chodily. Nějak jsme se ale nemohli domluvit. Nakonec jsem rád, jak to dopadlo a že jsme to zvládli tady v Hradci. Být u toho jako kapitán je ještě o něco cennější než při minulém postupu.

Nový stadion. Konečně!

Dlouholetou ságu o stavbě nového fotbalového stadionu není potřeba nikomu v Hradci připomínat. Teď už má snad na beton šťastný konec.

AV: Jsem tu asi osm sezon a celou dobu se o tom mluvilo, stejně tak i ty roky předtím. Zbourala se tribuna a nic. Všichni doufáme, že teď už to oprav-

du klapne, a těšíme se, až bude nový stadion hotový. Na nás je, abychom se udrželi v první lize.

Žádná epizodní role

Před Votroky je možná ještě těžší úkol, než byl samotný postup. Aby mohli v moderní areně zatápnout Spartě nebo Slavii, musí se v první lize udržet. Co pro to bude potřeba zlepšit?

AV: Dělalí jsme hodně chyb vzadu, kterých se v první lize musíme vyvarovat, protože tam jsou kvalitnější týmy a mohly by je trestat. Věřím, že budeme hrát důstojnou roli a nebudeme se pohybovat na sestupových pozicích. Tenhle tým má na to, aby byl minimálně ve středu tabulky. Když to vezmu podle sebe, tak mně se ve druhé lize hrálo hůř než v první. Není tak špatná, jak si někdo myslí. Těším se na konfrontaci třeba se Slavií. ■



Salonky a televize V1 pod Bílou věží

Dvě prázdné výlohy na královéhradeckém Velkém náměstí zaplnila loga Východočeské televize a magazínu Salonky. To svědčí jen o jedné věci – východočeské zpravodajství se zabydlelo přímo v centru dění. A jaké jsou s novým studiem plány?

TEREZA KARANSKÁ, FOTO: ONDŘEJ LITTERA

Velké náměstí je místem, kde se Hradečáci setkávají. Na oběd, pro kávu, na Slavnosti královny Elišky a další události. A my chceme být u toho. Nová redakce tak našla svoje místo přímo mezi restauracemi U Černého koně a Pasta Cook and Look.

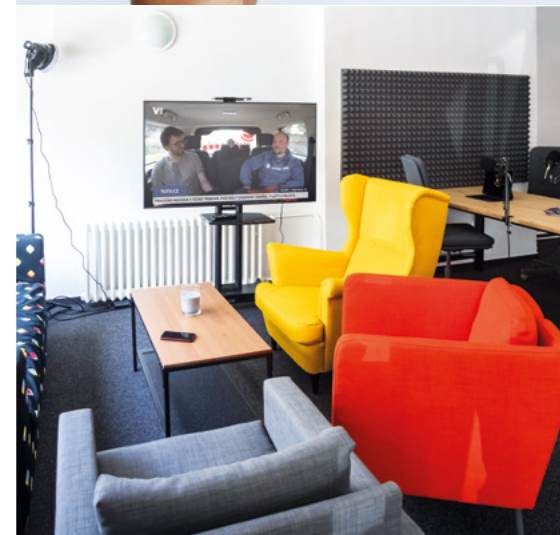
Přes prosklenou výlohu můžete zahlédnout třeba podcastový stůl, ke kterému budeme zvat zajímavé tváře našeho města. Jejich příběhy a plány si budete moci poslechnout na podcastovém kanálu, YouTube, nebo zhlédnout na obrazovkách Východočeské televize V1.

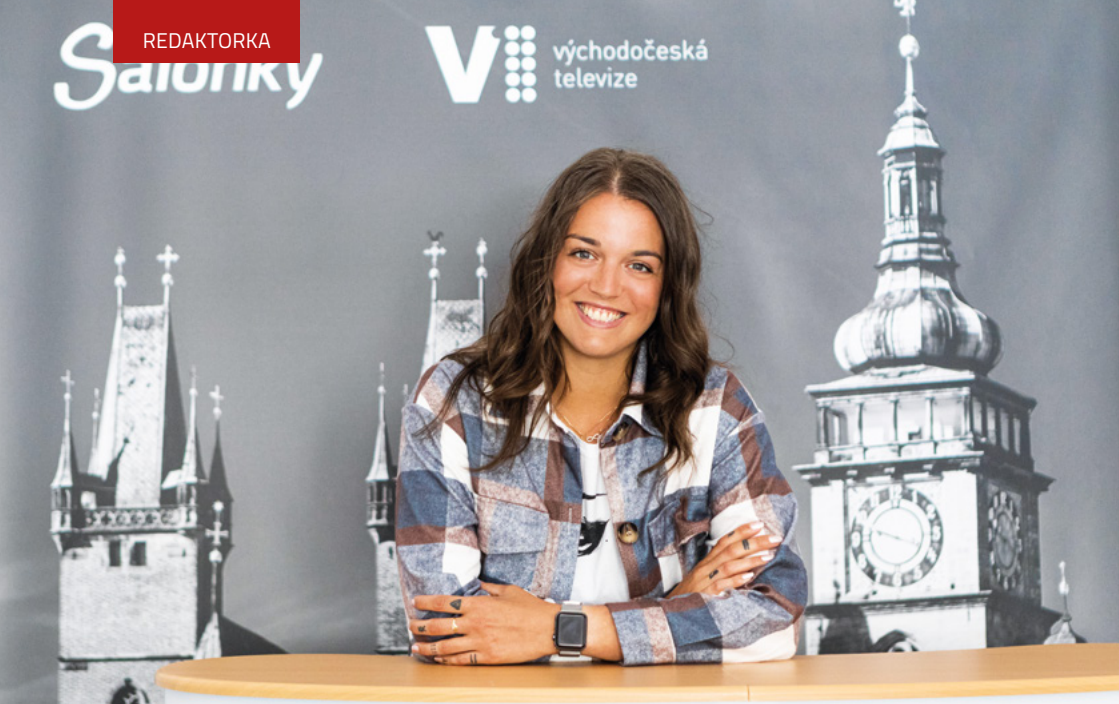
Na dosah ruky od podcastového stolu je místo, kde se budou dít ty nejzajímavější debaty a diskuze, jaké vám dokážeme zprostředkovat. Narazili jste v Hradci Králové na něco, co vás zajímá, a nemůžete se dopátrat více podrobností? Už víte, kde nás najdete, stačí přijít a třeba vám dokážeme pomoci.

Zjistíme informace, najdeme zúčastněné lidi a můžeme si o tématu popovídat. Společně se tak o dění ve městě můžeme dozvědět více.

Přímo k jedné z prosklených výloh jsme umístili křesla a gauč. Ne ale proto, abychom si tam mohli po obědě odpočinout. To vůbec ne. Do křesel totiž chceme usazovat hosty, kteří s námi posnídají. Společně se hned zkraje dne pobavíme o tom, jak se nám tady v královském městě žije a co nás čeká nového. A vy s námi můžete posnídat u obrazovek Východočeské televize V1. Teď už jen aby nám vláda dovolila posezení ve více lidech.

Umístěním redakce přímo do centra chceme být blíž k lidem. Blíž k jejich příběhům, událostem a akcím, které se v Hradci Králové dějí. Naše dveře zůstávají otevřené a nabídnout vám můžeme skvělou kávu. Takže pokud půjdete okolo, nebojte se přijít na návštěvu. Třeba společně najdeme příběh, událost nebo i dobrý recept, který prostřednictvím našich médií pošleme do světa. ■





Náhody naplňují můj život

Rozhovor s Terezou Karanskou, novou posilou naší redakce v Hradci Králové, která dříve pracovala ve Východočeské televizi V1 a v Hitrádiu Černá Hora.

☛ HYNEK ŠNAJDAR,
FOTO: ONDŘEJ LITTERA, ARCHIV TEREZY KARANSKÉ

Terezo, dozvěděl jsem se, že se už řadu let aktivně věnujete tanci. Prý vás k němu přivedla náhoda?

Ano, je to tak, k tancování jsem se dostala spíše omylem. Bylo mně devět let a v té době jsem hrála tenis. Jednoho dne mně odpadl trénink a vracela jsem se zpět na sídliště, kde jsme tehdy bydleli. Potkala jsem kamarádku, která tancovala, a ta mně řekla, že hradecká skupina T-BASS pořádá zrovna nábor, ať se tam jdu s ní podívat. Tak jsem šla a domů jsem se vrátila s přihláškou, že už nechci hrát tenis, ale tančovat. Rodiče byli překvapení, chvíli jsem je přemlouvala, ale pak ustoupili.

Účastnila jste se mnoha soutěží. S jakými úspěchy?
Za těch necelých dvacet let je toho hodně. Věnuji se skupinové choreografii, takže vždycky soutěžím

jako tým. Stali jsme se vicemistry Evropy, vyhráli jsme mistrovství republiky a velkým úspěchem je, že jsme dvakrát vyhráli seriál Taneční skupina roku. Jako vítězové jsme mohli absolvovat čtrnáctidenní stáž do New Yorku. Tam jsme měli taneční lekce a vystupovali v Českém domě. Samozřejmě jsme si ve volném čase prošli město, navštívila jsem všechna místa z filmu Sám doma, takže jsem byla moc spokojená.

Jaký způsob tance je vám nejbližší?

Od začátku se věnuji tanečnímu stylu street dance, z něhož mě nejvíce baví hip hop. Je to styl, kterého se držím celou taneční kariéru, je to moje srdcovka.

Ted' bych rád od tance přešel do jiného prostředí, kterým je novinářina. Přivedla vás k ní také náhoda?

Ano, úplně. Náhody totiž naplňují můj život. K novinářině jsem se dostala přes přítelkyni mého bratra, která pracovala na V1. Ona mně nabídlá, zda bych nešla do televize. Trochu jsem se toho obávala, ale jsem hodně zvědavá, navíc mám ráda výzvy, tak jsem tam šla. Je to asi dva roky zpátky.

Novinářina je taky tak trochu tanec, ne?

Je to občas hodně velký tanec.

Pracovala jste také v Hitrádiu Černá Hora. Začínala jste od nuly?

Byla jsem tam pozvaná, zda bych to zkusila. Začínala jsem úplně od nuly, učila jsem se mluvit na mikrofon, psát zprávy. To trvalo čtyři měsíce a pak jsem nastoupila do zpravodajství.

Co bylo v rádiu náplní vaší práce?

Tvořit zpravodajství. Zprávy se vysílají každou hodinu, proto je třeba shánět informace, které se přepíší do stručného a srozumitelného textu, který se pak přečte posluchačům. Na starosti jsem měla regionální zpravodajství z východních Čech.

Co je podle vás potřeba, abyste mohla zpravodajsky obsáhnout důležité události v regionu?

Myslím si, že novinář se nesmí bát zeptat, získávat informace, mít přehled a otevřenou hlavu ke všemu, co se děje, z toho pak tvořit zajímavé věci.

Jak se připravujete, než vyrazíte do terénu?

Jsem docela puntičkář a perfekcionista. Pro mě je důležité dobře si připravit otázky, abych věděla, na co a koho se chci zeptat, a už si předem promyslím, jak by měla reportáž vypadat. Musím mít všechno připravené a nedokáži si představit, že bych někdy vyrazila jen tak bez přípravy.

Od června se stanete redaktorkou magazínu a webu regionálního média hradeckých Salonků. Těšíte se?

Strašně se těším. Hlavně proto, že už od puberty jsem velmi ráda psala. Moc mě to baví a jednou bych chtěla napsat knížku. Musím říci, že jsem si v psaní jistější než při vystupování před kamerou. Snažím se v tom zlepšovat, a když tato možnost přišla, hned jsem věděla, že to chci zkusit. Navíc je Hradec Králové můj domov, což považuji za podstatné.

Bude to pro vás velká změna? V čem především?

V televizi se dává dohromady celý vizuál, protože jako zpravodaj až do konečného výsledku spolupracuji s kameramanem. V psaném zpravodajství to bude celé na mně. Ale jinak si myslím, že kromě obrazu je to dost podobné.

Jak by podle vás mělo zpravodajství vypadat?

Dříve jsem zpravodajství nepřišla na chuť, protože jsem mnoha věcem nerozuměla. To se ale změnilo.

Pro mě je důležité, aby se zpravodajství přiblížilo mladším lidem, bylo pro ně, pokud možno, stručné a srozumitelné a měli o něj zájem.

Kde vidíte vaše novinářské přednosti a kde naopak máte slabiny?

Předností asi bude, že dokáži vymyslet spoustu otázek a nebojím se zeptat. Předností nebo spíše výhodou je také místo, kde žiji a kde se bude zpravodajství odehrávat. Znáám spoustu lidí, mám hodně kontaktů, to je pro hradecké Salonky určitě velké plus. Možná je mojí slabinou, že se snažím některé věci vysvětlovat moc dlouhově, kdy spotřebuji více slov, než je potřeba.

Co si od nového působiště slibujete?

Hlavně to, že budu mít ještě větší přehled o tom, co se děje v Hradci Králové, než dosud. Jsem ráda, že mohu působit ve městě, kde jsem se narodila a mám ho ráda. A také, že se zdokonalím ve psaní.



Jste z Hradce Králové. Jaký máte vztah k tomuto městu? Čím je pro vás důležité?

Je pro mě hlavně domov. Byly doby, kdy jsem se chtěla kvůli tancování odstěhovat do Prahy, ale vždycky mě to táhlo zpět do Hradce. Znáám určitě každou část města a na každém místě se cítím být doma. Kromě toho je pro mě velmi důležité, že tady mám zázemí, rodinu a přátele. Mám v Hradci hluboko zapuštěné kořeny a cítím se tady skvěle.

Která místa ve městě ráda navštěvujete a proč?

Miluji centrum města, konkrétně Eliščíno nábřeží. S kamarády často chodíme na výlety do malšovických lesů kolem Hradečnice. Osobně mám moc ráda Nový Hradec. S pejskem si tam vyjdu na Rožárku a pak jdu spodem podél lesů. ■



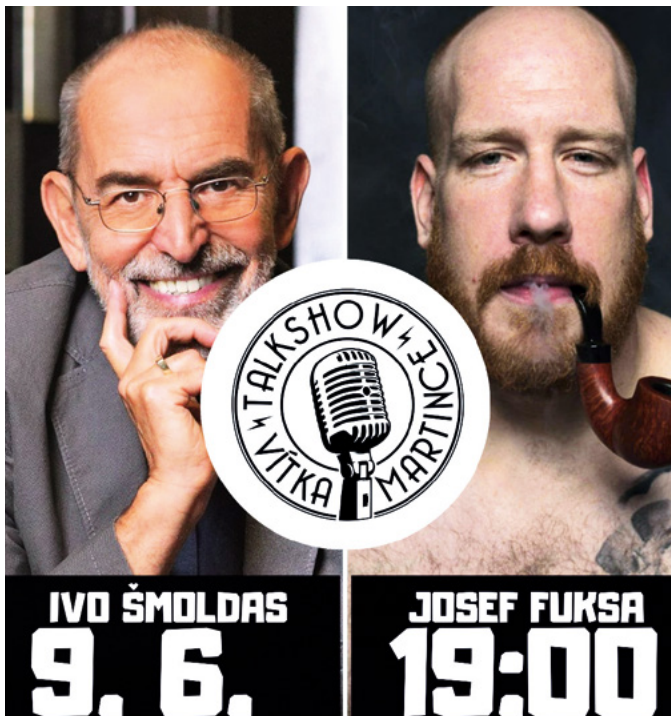
Tohle léto patří talkshow.

Tohle léto patří talkshow!

Vítka Martinec, hradecký moderátor a tvůrce talkshow, si ke svému stolu už nějaký pátek zve samé zajímavé hosty. Koronavirus mu ale jeho tvorbu na chvíli zastavil a teď se Vítka rozhodl přijít s něčím novým. A slibuje nám, že rozhodně nebude nuda.

📺 TEREZA KARANSKÁ

Celá show se přesune do AC klubu a každých čtrnáct dní se můžete těšit na známé a oblíbené hosty. Do křesel, která nově budou v barvách show, už 9. června od 19 hodin zasedne oblíbený bavič Ivo Šmoldas a náš přední hráč amerického fotbalu Josef Fuksa. S novým formátem přichází i zkvalitnění video záznamů, které si pak můžete zpětně pustit na Youtube kanálu Talkshow Vítka Martince. Tam mimo jiné najdete i předchozí díly například s Miroslavem Donutílem nebo Sandrou Pogodovou. Lístek na každou talkshow stojí 350 korun a napsat si o něj můžete buď na Facebooku přímo Vítkovi Martincovi, nebo na e-mail vitek-martinec71@gmail.com. ■



Hradecký bojovník opět potvrdil světovou extratřídu!

Hradecký MMA zápasník David Dvořák vyhrál v nejprestižnější soutěži UFC (Ultimate Fight Championship) třetí zápas za sebou. Osmadvacetiletý bojovník v sobotu 22. května na galavečeru UFC Fight Night 188 v americkém Las Vegas porazil za dvě minuty a osmnáct vteřin Juancamila Ronderose z Kolumbie na submisi neboli škrce.

📺 FOTO: INSTAGRAM DAVIDA DVOŘÁKA

Cesta k vítězství se nerodila snadno. Původní soupeř Raulian Paiva z Brazílie, na kterého se český bijec dlouho připravoval, neprošel vážným a při pokusu o zhubnutí zkolaboval. Nakonec skončil v nemocnici. Organizace UFC sehra-

la narychlo náhradu, ale ani nováček z Kolumbie si na hradeckého siláka nepřišel.

Dvořák, přezdíváný Undertaker čili Hrobník, tak slaví už šestnácté vítězství v řadě. Salonky se Davidovi budou více věnovat v dalších číslech magazínu. (mm) ■

Násilí není normální

„Pojem domácí násilí je velmi komplikovaný a panují kolem něj různé mýty. Z našeho pohledu se děje mezi blízkými osobami, je psychické, ekonomické, fyzické a sexuální,“ řekla Salonkám Kateřina Forejtková, která je třetím rokem vedoucí Intervenčního centra pro osoby ohrožené domácím násilím. Toto centrum poskytující pomoc obětem násilí z celého kraje zastřešuje Oblastní charita v Hradci Králové.

☛ HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ONDŘEJ LITTERA

Kdy vzniklo v Hradci Králové Intervenční centrum pro osoby ohrožené domácím násilím?

Tato specializovaná sociální služba vznikla v České republice, tedy i v Královéhradeckém kraji se sídlem v Hradci Králové v roce 2007.

Co je jeho hlavním cílem?

Naše motto je: Život bez násilí. I když ho nemůžeme zcela zastavit, snažíme se ho eliminovat.

S čím se na vás klienti obracují a v jaké míře?

Specializujeme se na násilí, které se děje v domácnostech. Pracujeme s lidmi od věku šestnácti let. Nabízíme komplexní pomoc od krizové intervence až po pomoc se soupisem právních návrhů. Naše služby jsou zdarma. Lidé se k nám dostávají dvěma způsoby. Buď si nás člověk sám vyhledá a přijde osobně s tím, že potřebuje pomoc. Druhý způsob je přes policii, se kterou spolupracujeme. Když se v domácnosti stane nějaký incident, u kterého zasahuje policie a využije institutu vykázaní násilníka z bytu, záznam skončí u nás v intervenčním centru. Jako intervenční centrum na něj reagujeme a nabí-

zíme pomoc. Máme k dispozici sociální pracovníky, právníka, psychologku a terapeutku.

Mohla byste specifikovat domácí násilí?

Pojem domácí násilí je velmi komplikovaný a panují kolem něj různé mýty. Z našeho pohledu se děje mezi blízkými osobami, je psychické, ekonomické, fyzické a sexuální.

Co ho obvykle vyvolává?

Ta škála je velmi pestrá. V některých domácnostech dochází k tak zvanému situačnímu násilí, které vyvolává například alkohol, stres, emoce. Je doprovázené ničením věcí, vulgaritami nebo i fyzickým napadením. Potom jsou samozřejmě vážnější dlouhodobé případy domácího násilí.

Podílí se na něm výraznějším způsobem alkohol?

V některých případech alkohol situaci zhoršuje. Po jeho konzumaci spadnou zábrany a člověk se dopustí něčeho, co by ve střízlivém stavu neudělal. U některých jedinců může vyvolat agresi.

Dá se nějak agresor charakterizovat?

Je to zase celé spektrum příčin. Někdy člověk ne-

umí se stresem pracovat jinak, než že se dopouští agrese, někdy hraje vliv i neléčená psychiatrická diagnóza, jindy jde o poruchu osobnosti. Svou roli může hrát i nízké sebevědomí či frustrace.

Může být spouštěčem také rodinné prostředí, v němž násilník vyrůstal?

Ano, velký vliv může mít to, co člověk viděl doma, je to jedna z možností. Abychom mohli navrhnout nějakou pomoc, musíme se něco dozvědět o násilné osobě, která nezvládá svou agresi.

Převažuje fyzické násilí nad psychickým?

Je to velmi různé. Jsou však vzácnější případy, kdy převažuje psychické násilí. U vážných případů je obvyklé, že je vždy přítomno fyzické násilí.

Předpokládám, že mezi násilníky převažují muži. Setkali jste se ale s násilím žen na mužích?

Samozřejmě se čas od času objeví i násilná žena, ale není to tak časté jako u mužů. Ale i oni se stávají obětí domácího násilí, ale jde spíše o psychickou formu. Muži v tomto ohledu tolik nevyhledávají pomoc. Hraje v tom roli stud, proto více volají na anonymní linky či se obracují na terapeuta, než by osobně vyhledali sociální službu. My sice pracujeme s rovinou partnerského násilí, ale dostaly se k nám i případy násilí mezigeneračního, kdy agresivní osobou je obvykle vnuk nebo syn.

Do jaké míry může domácí násilí poškodit děti?

Velmi významně. I když jsou děti pouze svědky domácího násilí, má na ně zásadní dopad. Je samozřejmě iluze si myslet, že děti o násilí nevědí, což je častý mýtus. Minimálně vnímají psychické rozpoložení rodičů. Pokud však děti nejsou přímo týrané a jsou pouze svědky domácího násilí, v České republice to bohužel nehraje velkou roli, i když takové prostředí není pro děti bezpečné.

Proč se některé oběti bojí o svém problému mluvit nebo si ho připustit?

Oběti domácího násilí jsou specifické. Když vás někdo napadne venku, chcete, aby byla přivolána policie a pachtal byl potrestán. Když vás ale partner napadne doma, je to něco jiného, protože jste si ho vybral, máte ho rád, máte s ním děti, jste na něm třeba ekonomicky závislí, nemáte kam odejít a je tam spousta dalších propojení. Když dojde poprvé k napadení, je to pro oběť obrovský šok, že nejbližší člověk se chová tak špatně. Je v tom velký pocit viny a stud se s tím někomu svěřit. U mezi-

generačního násilí se rodiče obviňují z toho, že děti špatně vychovali. Navíc u vážných případů představuje cesta trestním řízením pro oběť značnou psychickou zátěž. Naše klientky, které zažily vážné domácí násilí, z toho často trpí posttraumatickou stresovou poruchou. Všechny ženy, které to dotáhly do zdárného konce, jsou podle mě hrdinky.

Je reálné agresora od násilného chování odradit?

Je to samozřejmě složité. Jsou typy násilníků, kteří se tak chovají i venku, to je ta zřejmější verze. Jsou ale také ti, kteří to skrývají. Násilník může působit okouzlujícím dojmem a okolí si neumí představit, že by se něčeho takového dopouštěl. To jsou ty nejtěžší kalibry, protože to násilí je vlastně skryté.

Mohla byste ve vší diskrétnosti přiblížit nějaký křiklavý případ domácího násilí?

Jeden z takových závažných případů se týká klientky, řekněme jí třeba Tereza, kterou mám v péči už tři roky a je cizinka. Dostala se k nám, když její partner byl za násilí vůči ní vykázan policií ze společné domácnosti. Pomohla jí v tom kamarádka, protože ona sama by asi nenašla odvahu vyhledat pomoc. Násilí, které se u ní doma dělo, bylo velmi vážné – fyzické, psychické, sexuální i sociální, a to i v době jejího těhotenství. Její druh ji izoloval od okolí, ztratila veškeré přátele, mnohokrát se stěhovali. Naším prvním úkolem bylo paní Tereze vysvětlit, jak se bude postupovat, co může dělat, a dodat jí pocit bezpečí. Je matkou nezletilé dcery a neměla peníze. Museli jsme ji tedy proto propojit s orgánem sociální právní ochrany. Protože nebyla schopna finančně utáhnout byt, v němž žila, zajistili jsme jí pobyt v azylovém domě. Protože se Tereze dostalo rychlé pomoci a začala na sobě pracovat, situaci brzy zvládla, i když to byla trnitá cesta.

Jak nepříjemné příběhy spojené s násilím snášíte vy?

Pracuji tady osm let, z toho tři roky tuto službu řídím. Jsem primárně krizový a sociální pracovník, teprve pak vedoucí. Někdy je to hodně těžké a práce je náročná hlavně v tom, že domácí násilí je hodně komplikovaný jev. Pochopit psychologii oběti je složité, když se jí snažíte pomoci a ona to nechce. V tomto oboru je důležitá trpělivost a vůle to vydržet. Abychom to zvládli, pomáhá nám supervize a nesmírně důležitá je psychohygienu. Je však třeba říci, že ne každá se pro tuto práci hodí a nezvládně stále poslouchat věci, které jsou mimo normalitu, protože násilí není normální. Pracovat s traumatizovanými lidmi bere hodně energie. ■



Trutnov opět ovládne Cirk-UFF

Risk vyšel, můžeme začít! Pandemie ustoupila, restrikce zmírnily, takže od 2. do 6. června se v Trutnově uskuteční 11. ročník mezinárodního festivalu nového cirkusu Cirk-UFF. Podobně jako v předchozích letech nabídne mimořádnou podívanou a neuvěřitelnou zábavu. „Navíc se letos přesune do míst, kde si ho většina lidí možná ani nedokázala představit,“ řekl šéf festivalu a ředitel Uffa Libor Kasík.

☛ PAVEL CAJTHAML, FOTO: LOSERS CIRQUE COMPANY

Jedním z hlavních lákadel bude Losers Cirque Company. Oblíbený český soubor ještě nedávno piloval v trutnovském Uffu zcela novou akrobatickou show Konkurz. Nyní ji uvede právě u nás jako premiéru a zahájí tím letošní festival Cirk-UFF. Kromě tradičně špičkových artistických výkonů si v ní tentokrát dovolí i nezvyklou věc – půjčí si diváky. „Budeme z nich vybírat, zda se nám někdo hodí či nehodí do našeho konkurzu, takže to vlastně bude interaktivní představení. Na jeho konci diváci zvolí vítěze konkurzu. Jinak to bude show prošpikovaná akrobacií, tancem a živou hudbou,“ naznačil principál souboru Petr Horníček. Na jevišti se objeví osm akrobatů a performerů a jeden muzikant, který bude zároveň Konkurzem provádět. „Lúžři rozšířili soubor o další nadějně umělce,

jejich vystoupení v Trutnově budou diváky velmi atraktivní,“ potvrdil Kasík.

Dalším tahákem bude například závěsná akrobatka Thula Moon, proslulá mimo jiné i svým účinkováním v nejznámějším novocirkusovém souboru Cirque du Soleil. V Trutnově už byla v roce 2015 s úspěšnou premiérou americké show Filament. „Tehdy v Uffu okouzila svojí krásou a neuvěřitelnými akrobatickými výkony. Měla u diváků velký ohlas a jak mi přiznala, dodnes na atmosféru našeho festivalu ráda vzpomíná. Nyní přijede se sólovým, asi osmiminutovým představením. Máme se na co těšit,“ prohlásil Kasík.

Premiéru pro Trutnov chystá také ženský Cirkus TeTy. Představení pohybující se na hranici nového cirkusu, tance a fyzického divadla se jmenuje Voyerky. „Zachycuje změnu běžného života s příchodem mateřství. Vypadá to jako čistě ženské téma, ale inscenace je velice zajímavě zpracovaná a bude se určitě líbit i mužům,“ upozornil Kasík.

Když se řekne Murmuyo: Fisura, většinou Trutnovanů to asi nic neřekne. Kdo si ale vzpomene, jak před lety dva svérázní pouliční klauni zastavovali auta, jak před Uffem stopli autobus, lehli si pod

něj a nabádali řidiče, aby jel dál, nebo jak vnikli do autobusu a začali obírat cestující o jejich tašky... Ano, to jsou oni! Dva potrhlí komici, Chilán a Španěl, se vrací na Cirk-UFF. „Očekáváme opět venkovní show plnou zábavy a improvizace, při které znovu dojde na odstraňování pomyslných bariér mezi divákem a umělcem,“ upřesnil Kasík.

Valná část festivalového programu se letos přesunula právě do ulic města. Představení v Uffu a pod šapitě je o něco méně než loni. Umělci si po domluvě s pořadatelem vytipovali i jiné trutnovské lokality než jen osvědčený plac před Uffem. Například Eliška Brtnická si pro svoji inscenaci Fish Eye vybrala jako nevhodnější prostor u mostu za okresním soudem. Při své další show Hang out se chystá lézt na pivovarský komín. „Doma pod stropem má umístěnou hrazdu, na které každý den alespoň deset minut trénuje, aby pak mohla s klidnou duší vyrazit šplhat po žebříkách, komínech nebo střeších industriálních objektů,“ upozornil Kasík na mimořádné schopnosti české akrobatky. O klid a spokojenost čápů na komíně není třeba se obávat. Akrobatka bude maximálně v poloviční výšce komína, lidé budou mít zvuk ve sluchátkách. Pořadatelé vše konzultovali s odborníky.

Z programu na poslední chvíli vypadla premiéra show Bezděčka českého souboru Squadra Sua. Jeden performer na čtrnáct dní onemocněl. Oblíbený soubor ale předvede své představení Happy hour. Přijedou i další domácí účinkující. Například oblíbení Bratři v tricku dorazí s toaletní pohádkou Hra o trůn. Kolektiv hraje dvě pouliční představení – Letkyňe a Vrány. FysioArt představí Hnízdo na nitkách. „Program je bohatý, pestrý, věřím, že si festival parádně užijeme,“ ohlásil Kasík.

Přesto ale bude nutné dbát na platná hygienická opatření. Platit to bude hlavně u inscenací v Uffu a pod šapitě. „Obsadit můžeme jen padesát procent hlediště. Lidé musí přijít s potvrzením o negativním testu či o očkování, povinností zůstává respirátor,“ dodal Libor Kasík.

Festival Cirk-UFF pořádá trutnovské Uffo s finanční podporou Ministerstva kultury, Královéhradeckého kraje a města Trutnova. ■

Cirk★uff

2. - 6. 6. 2021

STŘEDA 2. 6.

19:00 / LOSERS CIRQUE COMPANY: KONKURZ / UFFO / VSTUPNÉ 390 Kč

ČTVRTEK 3. 6.

17:00 / DIVADLO DRAK: DO HAJAN / ŠAPITĚ / VSTUPNÉ 190 Kč, DĚTI DO 15 LET 100 Kč

18:00 / MURMUYO: FISURA / PŘED UFFEM

19:00 / LOSERS CIRQUE COMPANY: KONKURZ / UFFO / VSTUPNÉ 390 Kč

PÁTEK 4. 6.

14:00 / MURMUYO: FISURA / PŘED UFFEM

15:00 / AIRGYM ART COMPANY: LÉTAČÍ SEN Č. 245 / PŘED UFFEM

16:00 / BALANCEALOTS: LINK THE CLICK / PŘED UFFEM

16:45 / ELIŠKA BRTNICKÁ: FISH EYE / U MOSTU ZA OKRESNÍM SOUDEM

17:30 / CIE PIEDS PERCHÉS: OK(N)O / PŘED UFFEM

18:30 / DIVADLO BOLKA POLÍVKY: LETEM SOKOLÍM / ŠAPITĚ / VSTUPNÉ 290 Kč

20:00 / ZUZANA DRÁBOVÁ: TCIHEL / UFFO / VSTUPNÉ 240 Kč

21:30 / HOLEKTIV: VRÁNY / PŘED UFFEM

22:30 / THULA MOON MARTIN: RISING UP / PŘED UFFEM

SOBOTA 5. 6.

11:00 / FYSIOART: HNÍZDO NA NITKÁCH / ZA UFFEM

12:00 / JONATÁN VNOUČEK A MICHAELA STARÁ: JOHNNY & JENNY / PŘED UFFEM

13:00 / MURMUYO: FISURA / PŘED UFFEM

14:00 / ELIŠKA BRTNICKÁ: HANG OUT / OKOLÍ UFFA, START NA INFORECEPCI UFFO / VSTUPNÉ 50 Kč

14:45 / BALANCEALOTS: LINK THE CLICK / PŘED UFFEM

15:30 / MURMUYO: FISURA / PŘED UFFEM

16:30 / SQUADRA SUA: HAPPY HOUR / PŘED UFFEM

17:45 / CIRKUS TETY: VOYERKY / ŠAPITĚ / VSTUPNÉ 290 Kč, DĚTI DO 15 LET 190 Kč

19:00 / AIRGYM ART COMPANY: WENDIGO / UFFO / VSTUPNÉ 290 Kč

20:00 / MY KLUCI, CO SPOLU CHODÍME: SVĚDOMITĚ NEPŘIPRAVENÍ / PŘED UFFEM

21:00 / THULA MOON MARTIN: RISING UP / PŘED UFFEM

21:15 / ILUSIAS: COLOUR PARTY / PŘED UFFEM

NEDĚLE 6. 6.

11:00 / MIME STUDIO: PŘÍBĚHY, KTERÉ VYPRÁVEL MĚSÍC / PŘED UFFEM

13:00 / BRATŘI V TRICKU: HRA O TRŮN / PŘED UFFEM

14:30 / JONATÁN VNOUČEK A MICHAELA STARÁ: JOHNNY & JENNY / PŘED UFFEM

15:30 / FEEL THE UNIVERSE: VLEZ V LES / ŠAPITĚ / VSTUPNÉ 190 Kč, DĚTI DO 15 LET 100 Kč

17:00 / HOLEKTIV: LETKYŇE / PŘED UFFEM

Jsem šťastná, že mohu žít znovu normální život

Parkinsonova choroba je nevléčitelnou nemocí. Ide o neurogenerativní onemocnění, které narušuje schopnost pohybu a neustále pokračuje. Každým rokem jí v České republice onemocní až 1500 pacientů, kteří jsou většinou starší padesáti let. Výjimečně se projeví u mladších lidí, a právě takovou výjimkou je paní Dita Lulková (47) z Čisté u Horek. Velkou nadějí v léčbě této nemoci se stala metoda tzv. hloubkové mozkové stimulace, která pomáhá pacientům už více než dvacet let. Do hlavy člověka se zavedou speciální elektrody, které jsou schopny „přeprogramovat“ mozek. První stimulátor nové generace, který zaznamenává signály přímo z mozku, analyzuje je a v budoucnu bude schopen uzpůsobit stimulační parametry přímo na míru danému pacientovi v daný moment, byl poprvé v České republice v červnu 2020 voperován právě Ditě Lulkové.

☛ GABRIELA JAKOUBKOVÁ, FOTO: ARCHIV DITY LULKOVÉ

První příznaky se u vás objevily před deseti lety. Kolik vám v té době bylo let a o jaké příznaky šlo?

V té době mi bylo 37 let. Začala jsem mít třes v rukou. Během pár měsíců jsem se nedokázala ani sama najíst, přestala jsem psát a pak už jsem v prave ruce neudržela vůbec nic.

Před padesátým rokem se Parkinsonova choroba projevuje jen u desetin nemocných. Jak rychle poznali lékaři, že právě vy patříte do této skupiny?

Léčila jsem se na neurologii v Jilemnici a díky paní doktorce Lucii Ježkové mi byla Parkinsonova choroba diagnostikována výjimečně velmi rychle. Dozvěděla jsem se to ani ne do roka. Paní doktorka stav konzultovala s panem doktorem Janem Stachem a podle příznaků, které jsem měla, a podle

dalších speciálních vyšetření mě s podezřením poslali do Prahy.

Určitě pro vás nebylo jednoduché se s touto informací vyrovnat...

Bylo to pro mě velmi náročné, především po psychické stránce. Byla jsem přesvědčena, že tuto chorobu mají až mnohem starší lidé, nechtěla jsem tomu věřit a doufala v zázrak. Bylo to šílené...

Jak rychle se nemoc zhoršovala?

Během pěti let se třes dostal i do levé nohy a ta mi nekontrolovatelně přestávala sloužit. Od té chvíle jsem byla závislá na nějaké další osobě. Vždy, když se to stalo, bylo potřeba, aby mi někdo plnou vahou šlápl na nárt. Na chvíli se mi sice ulevilo, ale po dalších dvou nebo třech krocích se bolest znovu vrátila.

Kdo vám nejčastěji pomáhal?

Určitě manžel. Nikdy mu za to nepřestanu být vděčná. Někdy mě i mrzelo, že na můj účet vtipkoval, ale vím, že to byl ten nejlepší přístup, jaký mohl zvolit, abychom to oba psychicky vydrželi. Lítost v tomto případě není namístě.

Jak nemoc ovlivnila váš rodinný život?

Výrazně. Děti už byly velké, samostatné, ale manžel si musel zvykat na to, jak jsem zpomalená, vše mi trvá dlouho a sama bez něj nemohu nikam jít. Postupně jsem přestávala zvládat běžné úkony, domácí práce. Vždy jsem ráda vařila, pekla a najednou jsem nebyla schopna ani zamíchat guláš. Stále více jsem byla odkázaná na pomoc druhých.

Jste první v republice, komu byl voperován stimulátor nové generace. V čem spočívá jeho unikátnost?

Převratně vylepšení stimulatoru spočívá v tom, že je to zařízení, které už samo pozná, kdy má pacient nedostatek dopaminu, který umožňuje přenos nervových impulsů z jedné nervové buňky na druhou.

Kdy a za jakých okolností jste se o možnosti této léčby dozvěděla?

Věděla jsem o tom dlouho, ale lékaři se mě snažili léčit různými léky, náplastmi a podobně. Dokonce jsem si už sama říkala, proč já nemám možnost tuto operaci podstoupit. Pochopila jsem ale, že nejprve je potřeba zkusit jiné formy léčby, protože tato operace je opravdu veliký zásah do mozku. Nakonec se ukázalo, že dosavadní léčba není dostatečně účinná. Následovalo náročné „kolečko“ všemožných vyšetření a teprve po jejich absolvování jsem mohla být do programu zařazena.

Je možné provést tuto operaci kterémukoli pacientovi s Parkinsonovou chorobou?

Rozhodně ne. Pacient musí splnit celou řadu kritérií. Hloubková mozková stimulace může některé příznaky sice zlepšit, ale na druhou stranu jiné vyvolat. Nakonec projde jen asi 15 procentům pacientů.

Můžete blíže upřesnit, co vše operaci předcházelo?

Například čtyřhodinové vyšetření u psychiatra a rovněž tak dlouhé u psychologa. Obě tato vyšetření probíhala v Praze a nebylo možné je uskutečnit v jeden den, protože mě nesmírně vyčerpávala. Dále pak magnetická rezonance, z níž mám stále ohromnou hrůzu, ale která je nezbytná a čeká mě za půl roku znova. A ještě mnohá další vyšetření.

Jaká konkrétní rizika při operaci hrozila?

Mám-li stručně popsat průběh operace, pak je potřeba si představit, že hlavu pacienta sevrou do speciální obruče, kterou neurochirurg zafixuje do lebeční kosti čtyřmi samořeznými šrouby. Ještě donedávna bylo poznat, že jsem je tam měla. Do hlavy postupně vrazí čtyři injekce. Vrtačkou pak vyvrtají do mozku díry, do kterých zavedou navigační mikroelektrody, které snímají aktivitu jednotlivých neuronů v mozku. Umísťují se do subtalamického jádra ukrytého v hlubokých strukturách mozku. Jeho velikost se dá přirovnat k zrnu rýže. Elektrodu je ale nutné umístit jen do určité části tohoto zrna, části, která zodpovídá za hybnost! Jakákoliv odchylka může znamenat nevratné změny...

Kde vás operovali a jak dlouhá byla hospitalizace?

Operovali mě v Praze v Nemocnici Na Homolce. Všichni byli velmi milí, příjemní, ochotní. Byla jsem maximálně spokojená. V pondělí mě manžel přivezl, v úterý mi zaváděli stimulační elektrody, ve středu mi implantovali pod kůži na hrudníku neurostimulátor a v pátek jsem už mohla domů.

Musíte se o stimulátor nějakým způsobem starat?

Nijak zvlášť. Vlastně o něm ani nevím. Připomínají mi ho jen dva přístroje na ovládání. V případě náhlého třesu bych se musela vypnout a pak znovu „nahodit“. Musím také zapisovat, kdy jsem měla léky, případně třesy a podobně.

Jaká omezení život se stimulátorem přináší?

Nijak významná. V běžném životě vlastně vůbec žádná. Pokud bych chtěla někam letět, mám potvrzení, že nesmím projít rámem. To samé třeba u soudu. A v případě nutnosti magnetické rezonance ji smím podstoupit pouze v Nemocnici Na Homolce. Samozřejmě, že si musím dávat pozor, abych neupadla a neuhodila se do hlavy.

Jaké máte prognózy do budoucna?

Parkinsonovu chorobu zatím nelze vyléčit. Můj stav se zase bude zhoršovat. Stimulátor mě ale „vrátil zpět“ přibližně o pět let a mohla jsem snížit dávky léků. Nyní mám stimulátor nastavený na spodní hranici, takže je kam stoupat. Netuším, jak na tom budu za deset let... Jsem optimista a to mě pomyslně drží nad vodou. Dnes jsem neskonalé šťastná, že mohu žít v podstatě normální život a vrátit se k činnosti, které jsem měla tak ráda. Já dokonce znovu maluji a vyšívám! ■



Nepodlehnut zrádné rutině

Je mluvčím Zdravotnické záchranné služby Královéhradeckého kraje a zároveň už třicátým rokem aktivním záchranářem. Ivo Novák tyto dvě polohy dokáže zkušeně skloubit. Práce záchranářů, zvláště v „covidovém“ roce, byla velmi náročná. „Pandemie nás prověřila nekompromisním způsobem. Jsem moc rád, že jsme v té zkoušce obstáli. Čerpat z toho budeme už navždy,“ řekl hradecký záchranář.

📷 HYNĚK ŠNAJDAR, FOTO: ARCHIV IVO NOVÁKA

Jste záchranář a zároveň mluvčí Zdravotnické záchranné služby Královéhradeckého kraje. Je to výhodou, nebo spíše shoda okolností?

Osobně v tom vidím spíše výhodu. Záchranář jsem od roku 1991. Zároveň se podílím na výuce a vzdělávání. Za tu dobu člověk pozná velké množství lidí – kolegů záchranářů, lékařů, sestry, hasičů, policistů, členů horské služby... Osobní kontakt a znalost prostředí je v práci mluvčího velkou výhodou. Snadněji se jedná, vím, na koho se můžu obrátit, kdo je sdílnější a kdo spíše ne. Pokud někoho požádám o informace, vím, kdo je na druhé straně telefonu, což je určitě výhoda.

Je možné o zásazích z pohledu mluvčího objektivně referovat, když se jich i aktivně účastníte v terénu?

Neumím si představit, že bych měl poskytovat informace o problematice, která by mi nebyla blízká. Zdravotnictví je velmi specifický obor a záchranka ještě víc. Lidé uvažují do značné míry podobně,

hovoří specifickým jazykem, používají odborné termíny a slangové výrazy, kterým laik často jenom obtížně porozumí. Mým úkolem je překládat to lidem do srozumitelné češtiny, a přitom zachovat vysokou úroveň odbornosti, abych se třeba někoho nedotkl. Je jasné, že nezbytnou podmínkou mojí práce je pravdivost a správnost podávaných informací. Zároveň jsme ale, stejně jako každé jiné zdravotnické zařízení, do značné míry vázání legislativou, a hlavně medicínskou etikou. Protože za ta léta na záchrance už jsem se setkal s nepřeberným množstvím tragédií, absurdit a průšvihů, cítím povinnost lidi upozornit na to, co se může stát. Poučit se z chyb ostatních je totiž přijatelnější varianta. Vyjádření k mým vlastním výjezdům zase tolik nebylo. Pokud ale ta situace nastala, nevnímám jsem to jako nějaký problém.

Samozřejmě se musím zeptat, jaká byla vaše cesta k záchranné službě.

Přestože moje maminka i mladší sestra jsou lékařky, mě lákala spíše práce se dřevem. Ke zdravot-

nictví jsem „přičíchl“ v podstatě náhodou, když jsem se nedostal na tehdejší Vysokou školu lesnickou a dřevařskou ve Zvolenu. Musel tedy přijít plán B, a tím byla nástavba na zdravotnické škole. Takže se ze mě stal radiologický laborant a nastoupil jsem na rentgen do pardubické nemocnice. Zároveň mě ale fascinovalo létání. Když v roce 1987 zahájila provoz letecká záchranná služba v Praze, zaznamenal jsem to v televizi a řekl jsem si: Tohle by se mi opravdu líbilo. No, a pár let na to jsem byl na velikonoční koledě u kamarádky, která pracovala na ARO ve fakultní nemocnici. Od ní jsem se dozvěděl, že v Hradci bude zahajovat provoz letecká záchranná služba a že tam hledají muže, kteří mají zdravotnické vzdělání. Neváhal jsem, vyhledal tehdejšího vedoucího lékaře MUDr. Štětinu a ono to vyšlo. Takže jsem od roku 1991 nastoupil jako záchranář letecké záchranné služby v Hradci Králové. Samozřejmě to znamenalo doplnění kvalifikace, od rozdílových zkoušek na SZS přes specializační studium v oboru anesteziologie, resuscitace a intenzivní péče až k vysoké škole.

Nelze se vyhnout covidu, který je tady už více než rok. Do jaké míry zasáhl do života záchranky?

Do značné. Prověřila nás nekompromisním způsobem a já jsem moc rád, že jsme v té zkoušce obstáli. Čerpat z toho budeme už navždy. Ono totiž platí, že v našich končinách se sice dokážeme na ledcos připravovat předem, ale tak nějak „po švejkovsku“ si stejně nechceme připustit, že by to mělo přijít doopravdy. Než jsme před lety zasahovali u první lavinové nehody, všichni, kromě několika nadšenců, shovívavě mávali rukou nad přípravou taktiky pro tyhle případy. Stejně to bylo třeba v počátcích nácviku podvěsů pod vrtulníkem, dokud nepřišly bleskové záplavy. Ani příprava biohazard týmu se příliš nevymykala z těchto zajetých kolejí. Naštěstí už fungovala legislativou definovaná pracoviště krizové připravenosti a díky entuziazmu a vůli řady zainteresovaných lidí to proběhlo správně a na skvělé úrovni. A najednou to bylo tady a biohazard týmem se během chvíle stalo pět set zdravotníků, kteří se podílejí na práci našich výjezdových skupin. Velkou komplikací byl v počátku epidemie nedostatek ochranných prostředků. Jejich zajištění bylo do značné míry improvizací, zapojením osobních kontaktů a mravenčí práce mnoha lidí.

Musela to být pro záchranáře obrovská zátěž.

Postupně se situace v tomto směru konsolidovala a nastoupila denní rutina oblékání ochranných

oděvů a následné dekontaminace. Naše výjezdové skupiny našlapaly v protivných, ale nezbytných respirátorech tisíce schodů nahoru a dolů. Přitom s sebou nosily desítky kilogramů vážící nezbytné pomůcky. Transportovaly stovky nemocných v činžácích bez výtahu. Záchranáři odřídlí tisíce kilometrů při dlouhých transportech v ochranných maskách. Podotýkám, že to je pouze konstatování. Zvládlí jsme to bez ztráty kytičky, rozhodně si nestěžujeme. Zároveň nemůžu nezmínit také špičkovou práci operátorů tísňové linky 155. Ke standardním tísňovým hovorům přibýly také porady volajícím s příznaky onemocnění nebo po kontaktu s nemocnými. Takové hovory extrémně prodlužují dobu telefonátu a tím také vytížení operátorů. Mimochodem – práce na operačním středisku patří k tomu nejnáročnějšímu, s čím se na záchranné službě můžete setkat. Přestože operátoři, na rozdíl od sanitek nebo vrtulníků, nejsou vidět, na jejich správném úsudku a reakci často závisí přežití vážně nemocných nebo zraněných.

Jak jste snášeli zvýšená bezpečnostní opatření, například neustálé oblékání do ochranných obleků a dodržování dezinfekčních postupů?

Oblékání a dezinfekce je jenom jedna stránka věci, řekněme technická. Máme stanoveny postupy a těch se držíme. To zase není takový problém. Druhá stránka je ta lidská a tu už vnímá každý individuálně. V období první vlny jsme zásahy u pozitivních pacientů zvládali většinou prostřednictvím biohazard týmu. S trochou nadsázky se dá říci, že většina lidí se do podzimu s nemocí covid-19 osobně nesešla. S nástupem druhé vlny to ale bylo jinak. Najednou se někam téměř vytratila běžná onemocnění a významnou část našich pacientů tvořili právě ti s dušností nebo jinými příznaky tohoto onemocnění. Nemocné s obsahem kyslíku v krvi těsně nad 90 procent jsme před příchodem pandemie vždy intenzivně léčili. Najednou jsme se setkávali s hodnotami saturace běžně pod 80 procent, v extrémních případech něco nad padesát. Často výrazně nepomohla ani kyslíková terapie s nejvyšším nastavitelným průtokem a výjmkou nebylo ani zavádění neinvazivní plicní ventilace. K tomu navíc komplikované a často dlouhé předávání v nemocnicích, kde kolegové zoufale sháněli volná lůžka. To je, alespoň pro mě i celou řadu kolegů, daleko horší situace než oblékání obleku.

Posádky dopředu vědí, že jedou k pacientovi s covidem, nebo se to dozvedí až na místě?

Stěžejní roli hrají operátoři při hodnocení tísnové výzvy. Pokud jedeme k nemocnému s potvrzeným onemocněním nebo s jednoznačnými příznaky, je to všechno jednodušší. Před výjezdem máme prostor připravit se. Pokud tu informaci předem nemáme, musíme postupovat podle výsledků vyšetření na místě. Důležité je pak dodržování minimální nepodkročitelné úrovně ochrany. Ta je nastavena tak, abychom eliminovali riziko infekce i v případech, kdy se pozitivita pacienta potvrdí až po předání v nemocnici. Nevím o případu nákazy některého z kolegů přímo při výkonu práce, takže se dá předpokládat, že nám ta ochrana funguje.



Trávili jste v nejhroších obdobích pandemie více času v práci?

Ano. V případě karantény nebo nemoci některého z kolegů nezbylo, než aby za něho zaskočili ostatní, byť za cenu práce navíc. Trochu složitější to bylo v případě některých klíčových pracovišť, například operačního střediska nebo letecké. Tam je povaha práce přece jen specifická a počet kolegů, kteří tam mohou pracovat, je omezený. Proto jsme se snažili tato pracoviště chránit zpřísněným režimem. Ten konečkonců platí dosud.

Neměli jste personální problémy?

Po pravdě, v průběhu druhé vlny byly dva tři týdny poněkud napjatější, ale zvládli jsme to nakonec bez výrazných komplikací. A to i přesto, že jsme na první tři měsíce letošního roku museli navýšit počet posádek o další tři.

Když pomíneme pandemii, kolik výjezdů za měsíc průměrně absolvujete?

Počet výjezdů se v rámci celého kraje pohybuje dlouhodobě okolo 140 za 24 hodin. Letos v lednu jsme se vyšplhali na 174 a v únoru dokonce na 183

výjezdy za den. Březen znamenal mírný pokles, lehce nad hranici 160.

Vzpomínáte si na zvláště zajímavý či třeba i kuriózní případ, u něhož jste zasahovali?

Za ta léta jsem absolvoval opravdu neskutečné množství zajímavých zásahů. V podstatě jsem se nikdy nepřestal divit, co všechno může osud lidem připravit. To, co se mi vybaví, když se nad tím zamyslím, jsou například zásahy při bleskových povodních. Shodou okolností jsem s posádkou letecké záchranné služby zasahoval prakticky u všech. Morava 1997, o rok později Rychnovsko. Záplavy 2002 nás, jako záchranku, minuly, ale zato jsem tam byl pomáhat s jednotkou sboru dobrovolných hasičů. Následovalo Frýdlantsko 2010, poté 2013 Hostinné. Také se mi vybaví pád práškovacího letadla do požární nádrže. Ten pilot měl neskutečné štěstí, že se trefil do plochy přibližně padesát na padesát metrů. Navíc tam bylo vody tak akorát na to, aby to utlumilo náraz a zároveň se neutopil.

Měla by se první pomoc více dostat do povědomí veřejnosti, a to i v praktickém slova smyslu?

Tak tohle téma je mi opravdu blízké, mimo jiné i proto, že se výukou nejen první pomoci poměrně dlouho zabývám. Je úplně jasné, že znalosti, a hlavně praktické dovednosti veřejnosti mají značné rezervy. Osobně si nicméně myslím, že si to velké množství lidí uvědomuje. Hodně jich je zároveň ochotno se tuhle činnost naučit nebo se v ní zdokonalit. Aby to ale mělo opravdu systém, chybí tady nějaký vyučovací předmět, jako byla branná výchova. Asi se shodneme, že pochodové cvičení s igelitovými pytlíky na nohou nikomu nechybí, ale povědomost o krizových situacích a připravenost na ně má smysl.

Máte čas na svůj osobní život? Co vás baví?

Můj osobní život je především rodina. Kariéra ani práce nestojí za to, aby ji člověk zanedbával. Takže se snažím mít na ni, pokud možno, co nejvíce času. I k tomu si ale člověk asi musí sám dospět. Velmi rádi cestujeme, po Česku i do zahraničí. Rádi jezdíme na kole, pokud to jde, tak i s našim psem. Také mám rád dobrou hudbu, ideálně rockovou. Nicméně vůbec mi nevádí ani klasika. V zásuvce mám právě několik vstupenek na koncerty přeložené z loňska. Pokud to jde, nevynecháme s manželkou možnost zajít do Klicperova divadla. Jsme jeho oddanými fanoušky. Když si najdu čas, rád si zahraji na kytaru. Kromě toho jsem dobrovolný hasič. ■

Já, reportér

TV: Salonky Trutnovinky Vrchlabinky

Aplikace, ve které se staneš pravým reportérem!

Stáhni aplikaci

Sdílej

Vytvoř reportáž

Mobilní aplikace **Já, reportér** je aplikace našich médií pro každého, kdo se chce stát reportérem. Pomocí aplikace **nahrávejte video z mobilního telefonu** (IOS, Android) a odešlete ho do naší databáze. Redakce si váš záznam s krátkým popisem prohlédne a bude mít **možnost video publikovat.**



NA VĚTVI

PŘÍMĚSTSKÝ TÁBOR NA MÍRU

JEDINÝ V HRADCI KRÁLOVÉ

**Změnily se Vám ze dne na den plány a vy nevíte, kdo vám dítě pohlídá?
Pak využijte flexibilního příměstského tábora v našem Parku Na Větvi.
Tábor bude v provozu celé prázdniny od pondělí do pátku od 8:00 do 17:00.**

Pro koho je tábor určen?

Rádi přivítáme děti ve věku 6–14 let. Pro všechny účastníky bude každý den připraven zábavný program v městských lesích. Navštívíme obory pro prasata i jeleny, ukážeme si zajímavosti z lesa, zajdeme na návštěvu na Stříbrný rybník a samozřejmě si užijeme spoustu zábavy a legrace.

Jak mohu přihlásit dítě?

Stačí, když zavoláte 1 den předem a rezervujete si místo.

Počet dětí je omezen na max. 20 dětí na den. Celý den se o zábavu Vašeho dítěte postaráme.

V ceně je zahrnuto:

- Strava (2× svačinka, oběd) a pitný režim po celý den
- 1 zkušený instruktor na maximálně 10 dětí
- Celodenní vstupné do našeho parku
- Program na celý týden

Kolik mě tábor bude stát?

Kompletní týden (pondělí–pátek): 2 950 Kč

1 den: 750 Kč (rezervace je možná den dopředu)

Kapacita dětí je omezená na 20 dětí, nezapomeňte své ratolesti rezervovat včas.



Kontaktní osoba:

Julie Shtipaková

info@parknavetvi.cz

tel.: 722 912 565

www.parknavetvi.cz